

ตัวอย่างการอ่านตีความ

วิธีการทำสวนให้รื่นรมย์ที่สุด คือ สวมหมวกปีกกว้างๆ แต่งกายด้วยเสื้อผ้าบางๆ หลวมๆ มือหนึ่งถือเสียม อีกมือหนึ่งถือเครื่องตีมเย็นๆ แล้วชี้บอกคนสวนว่า ควรจะขุดอะไรตรงไหน

เมื่อสุนัขตกจากสะพานชำรุดสู่ลำน้ำ มันรีบว่ายขึ้นฝั่ง เชิดหน้า สะบัดขนไม่บ่นว่าหรือด่าทอสะพานและไม่ร้องขานแก้ตัว

ไม่มีสัตว์โลกชนิดใดเลยที่จะแก้ตัวให้กับความผิดพลาดของมัน มันจะทำในสิ่งที่เหมาะสมกว่า นั่นคือ การเริ่มต้นใหม่อย่างไม่ประมาท

เมื่อบริสุทธิ์อย่างแท้จริง โยต้องพะวงกับการกล่าวหา ยามผิดพลาดอย่าพะวงถึงการแก้ตัว ใช้รอยยิ้มและการกระทำดีแทนการแก้ตัวเถิด

(วรกมล)

เจ้านายมีเกียรติกว่าลูกจ้างนักหรือ
กุหลาบงามกว่าดอกหญ้าข้างทางเท่าใดกัน
คุณค่าของสรรพสิ่งทั้งหลาย
เกิดขึ้นจากการยึดถือในการเปรียบเทียบ
ไม่มีการเปรียบเทียบเสียแล้ว
สรรพสิ่งก็คงสภาพแห่งความเป็นกลาง

เสียงขานขันของนกเขา
ย่อมไพเราะจับใจ
ต่อผู้ที่มีเสียงนั้นอยู่ในใจ
แสงจันทร์ที่สาดส่องยามค่ำคืน
ย่อมอ่อนหวาน นุ่มนวลสุดบรรยาย
ต่อผู้ที่มีความอ่อนหวาน นุ่มนวลอยู่ในดวงใจ
ภูตผี ปีศาจ ย่อมส่าแดงฤทธิ์เดชหลอกหลอน
ต่อผู้ที่ยอมรับและบำรุงเลี้ยงมันอยู่แค่นั้น
การบังคับ ข่มขู่ผู้ใด
ให้ยอมรับ ปฏิเสธคุณค่าของสรรพสิ่ง
จึงเป็นการกระทำที่ไร้สาระ และบ้าคลั่ง
(วรกมล)

นั่งก่อกองไม้

เด็กคนนั้น
นั่งก่อกองไม้
ให้เป็นเมือง
ตั้งแต่เช้า
ถึงกลางวัน
จนถึงเย็น
แล้วความมืดก็มา
ย็นหัวเราะชอบใจ
เด็กคนนั้นบอกว่า
เมื่อกลางวันความสว่าง
ก็มายืนหัวเราะเหมือนเธอ
แล้วก็จากไป
เมื่อถึงรุ่งอรุณแล้ว
เธอก็จะต้องจากไปเช่นกัน
แล้วพบกันใหม่
ทุกคำคืน

(จ่าง แซ่ตั้ง)

วันเวลา

หนูน้อย

ดวงอาทิตย์กำลังโผล่พ้นขอบฟ้า

เธอตามหาสิ่งใดหรือ

“ฉันกำลังตามหาเงาของฉัน”

หนูน้อยตอบและหัวเราะเรีงร่า

ท่านผู้เฒ่า

ดวงอาทิตย์กำลังโผล่พ้นขอบฟ้า

ท่านตามหาสิ่งใดหรือ

“ฉันกำลังตามหาเงาของฉัน”

ผู้เฒ่าตอบและน้ำตาร่วงพรู

(วิรุณ ตั้งเจริญ)

หิ่งห้อย

ดับดวงดาวสุดท้ายที่ปลายฟ้า
แสวงหาความหยิ่งแสงหิ่งห้อย
จากดินดูสู่ฟ้า – ดาวพร่ำพร้อย
กับสัตรว์น้อยด้อยแรง...แสงพอทาน
แล้วฉันเลือกเป็นหิ่งห้อย
แทนดาวลอยสูงศักดิ์อัครฐาน
จึงมีปีก มีความหวัง อหังการ
มีสิทธิผ่านมุมอับอันลับดาว
เบาปีกบาง บินไป บินไป
เผาไหม้ใจช่วงในห้วงหา
เผชิญพายุบ้างบางครั้ง
ร้อนหนาว เข้าถึงโลกแท้จริง
ไม่มีดาวดวงสุดท้ายที่ปลายฟ้า
บางครั้งฉันอ่อนล้า เหนื่อยนึ่ง
ในมมมิดหม่นมอดถูกทอดทิ้ง
ฉันอยากมีค่ายิ่ง ณ ที่นั้น
(จิระนนท์ พิตรปรีชา)

จ๊อนเป็นเด็กเติบโตใหญ่กลางไพรกว้าง
มันหาทางพากเพียรเรียนหนังสือ
กอ - อะ - กะ กอ - อา - กา กอ - กระ - ปือ
กลัวได้ชื่อเป็นคนโง่เหมือนควาย
จ๊อนเรียนจบประถมสี่ได้ที่หนึ่ง
พ่อแม่จึงสองคนเร่งชวนขวายเป็น
“อนาคตลูกข้าต้องสบาย
จบ ป.ปลายไม่พอ...เรียนต่อไป”
จ๊อนเรียนชั้นมัธยมสนใจนิก
ก้าวขึ้นตึกห้าชั้นอย่างหวาดไหว
วันแรกจ๊อนไม่กล้าสบตาใคร
ครูเรียกชื่อครั้งใดใจตุ้มตาม
แต่ไม่นานจ๊อนคนเดิมเริ่มแก้วัด
เริ่มรื้หัดสูบบุหรี่เดือนที่สาม
ชั่วโมงศิลป์ดูรูปเปลือยโป๊ปลุกกาม
ปกขาวคือความงามแห่งวรรณคดี
จ๊อนชำนาญการบวกเลขหลังลายไฟ
ศัพท์อังกฤษท่องขึ้นใจจำได้สี่
แจ๊คควีนคิงควบเอ...เกทัณฑ์
เรียนเคมีผสมเหล้าเคล้าเบียร์ไทย
“เฮ้ยวันนี้มีหนังที่จังหวัด
บู๊สะบัดซัดสะบันมันเข้าไส้
โหดเถอะวะจะมาม้วนँगกลัวใคร
ครูเขาไม่ทำงานตั้งหลายคน
จ๊อนจมปลักความเลวร้ายไม่ได้ผูก
พ่อแม่จุกดอย่างไรรู้ไผล
สัมนนาครั้งใหม่อยากให้คัน
ใครถีบกันจ๊อนลงนรกละ
(จ๊อน : ประเสริฐ มาสุปรีดี)